

XXII CONCURS LITERARI SANT JORDI 2017

CATEGORIA ADULT

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Jon López de Viñaspre, Joan Vila, Carme Sunyol, Mita Casanovas i Mercè Pérez.

1r premi de la categoria Adult:

Narració: *De la meua part*

Autor: Manuel Roig Abad

DE LA MEUA PART

A ella li agrada dir-me que no, però jo sé que sap tot va començar el dia que a l'institut van penjar aquell cartell al tauló d'anuncis. Un DIN A4 clavat amb quatre xinxetes en què sobre un fons de muntanyes i boscs s'oferia la possibilitat d'ocupar el temps d'oci en una mena de secta excursionista: que si cohabitar amb els arbres, que si les calades d'aire pur, que si la companyonia... Jo no hi haguera anat ni lligat, però una cosa era anar per la muntanya a cerciorar-nos de si encara hi havia cabres al món i una altra molt distinta era que a eixa excursió anara Aroa Romaní.

A ella li agrada escoltar aquest nom: Aroa Romaní! Quasi res, aquest nom quan anava a l'institut! Li agrada que diga que encara la veig tractant de guisar-me les resistències, tot detenint a la meua cara un somriure que em va deixar tremolant com un trampolí. De vegades oblide referir quan ella va dir que era paregut als scouts i, segons dies, m'ho fa repetir i espera les mateixes paraules: «Mare meua, scouts m'has dit! Gent que, després de dinar i torcar-se les morrandes, es penja les tovalloles del coll». I mentre deia que no per dins, em mostrava indecís per fora i vaig acabar dient que sí perquè era l'únic que podia dir-li a Aroa Romaní. Ací quasi sempre somriu.

Així doncs, el grup excursionista va ser per a mi aquell balcó que més val que estiga baixet si una dona et diu que t'hi llances i m'hi vaig apuntar. La reunió es va establir en el meu horari dels divendres i va ser com tindre la grip de 5 a 6.30. A eixes hores un parell de dotzenes d'adolescents coincidíem a l'institut i allà jugàvem a convertir-nos, no sé encara per què, en una barreja sense discrepàncies entre Heidi i un mariner nord-americà d'eixos que van deixant calamitats al seu darrere. Per a posar en pràctica la bibliografia, a l'estiu es va organitzar una excursió als Pirineus a la qual Aroa Romaní es va apuntar de les primeres i jo, tres caselles més avall i no justament a la de baix per dissimular.

Vam eixir un diumenge de la setmana en què juliol s'ajunta amb agost. Els fardatxos compraven crema per al sol, però Eduard Mantinent, trenta anys més tesos que una llança, ens va aconsellar quasi bíblicament que portàrem roba d'abric. Ací ella rebufo: «Mare meua, Eduard! Quin personatge!»

Eduard Mantinent era una d'aquelles persones que han nascut per a emperadors de la Tràcia i que són enteses en tot; però sobretot era l'organitzador d'aquella escapada de set dies.

Jo no puc dir que estiguera en el meu millor moment —«No», diu ella—, car era adolescent i ser adolescent és com tindre obres en casa vuit anys seguits. A més, aquell dia, només posar el cul al seient de l'autobús, Aroa Romaní, el meu pirineu aragonès, se'm va desviar i va seure a prop d'Andreu Boix, la mala pècora. Andreu Boix era un xic de Batxillerat que sempre semblava acabat d'eixir de la dutxa. Andreu Boix, m'has dit! Totes les xiques de l'institut es desfeien com els llegums quan ell estava a prop. No tenien prou dents per a riure-li les gràcies! Andreu Boix açò, Andreu Boix allò! Un dia vaig contar açò a uns amics

de Barcelona. Va coincidir que algú coneixia Andreu Boix. Xa, sí! Doncs si és a saber d'amic meu. Eixe dia no vaig crucificar-lo massa, a aquell Ken de la Barbie.

Aplegats al poblet —que ni jo ni ella hem sabut mai com es deia, però que era l'escenari perfecte per a una pel·lícula de vaques—, vam descarregar les maletes, vam dinar en unes safates de ferro uns trossos de carn més durs que les safates, i dues hores més tard, com si faltaren hores per a l'apocalipsi i fóra necessari fer el mico pels marges, Eduard Mantinent va amanir-nos un recorregut. «De risc», va dir obrint les mans com si volguera elevar la intriga. «Ja comencem!», vaig pensar.

El recorregut —tan bé que estàvem en sana pau!— consistia a travessar un caminet que s'havien annexionat les ortigues durant la primavera, agarrar una corda per a saltar un riu i, a seguiment, córrer de cara avall com si t'acaçara un sicari amb un ganivet de dos talls. Llavors, si no et matava el sicari, et mataves tu mateix de la trompada que acabaves pegant-te contra la força centrífuga i la muntanya. Ella diu que exagere, però a ella no li va tocar inaugurar la cursa. Ella no va acabar amb el cos fet una primavera, tot punxat d'ortigues. I, si no, els dos que van volar dins l'aigua o Ramon Cubelles, que, imitant el gegant Goliat, va desbaratar-se contra una pedra. Ella diu que es va esglaiar, que Ramon hi va haver un segons que no podia respirar i vam haver d'alçar-li els peus. Quan li va tornar l'esperit al cos, va començar a dir llàstimes i van haver de curar-lo a la farmaciola de l'alberg. De vegades pense que no s'ha quedat bé, dic i ella riu.

Quina vespradeta vaig passar. Tot jo era una flamerada. Tenia els braços i el coll d'un color roig intens. En certa manera havia protagonitzat una heroïcitat i, quan vaig veure Aroa Romaní vindre cap a mi, vaig pensar que era el moment de fer una demostració de coratge. Així, quan ella em diguera «pobret» i em preguntara si em feia molt de mal, jo, aleshores, faria un gest d'aguantar un gran dolor i diria que no. Llavors ella sospiraria, se'n compadiria i em miraria enamorada. Bona era, Aroa Romaní per als romanços! La veritat va ser que ella va passar corrents perquè l'esperava una amiga i, quasi sense mirar-me, va dir: «Tranquil, Tomàs, que això no és res!» «Ai, pobret meu, que valent que és!», em diu a voltes amb la veu que parla als xiquets quan s'han pres el xarop.

Eduard es veu que, com que no se li'n va matar ningú en aquell primer circuit, li va prendre afició a allò de les proves. A partir d'aquell moment, tots els sants dies, amb el darrer mos del desdèjuni, passadeta d'ortigues. Jo no li vaig perdonar la nit de picors que vaig passar i vaig començar a dir-li Ortiguetes. «Vaja, tu, Ortiguetes. Doncs tothom va acabar dient-li Ortiguetes».

Tres dies més tard, a Ortiguetes li va caure en el pensament d'organitzar una excursió d'envergadura: una ruta, deia ell. «Massa li agrada anar... de rutes», vaig dir. Cinc o sis que estaven a prop meu van moure a riure, però Aroa Romaní em va escorxar amb la mirada i a mi se'm va amargar la gràcia.

Dimecres, doncs, amb l'estiu consolidat als termòmetres i un sol que atropellava la justícia, vam carregar les motxilles amb l'esmorzar, el dinar i el berenar i, després d'extraordinàries precaucions i moltes advertències de cremes solars, abric, bon calcer i un munt d'inconveniències i calamitats, vam emprendre una cursa de 14 quilòmetres segons el mapa desplegat per Ortiguetes i que era com una porteria de futbol. Vam moure els 44 adolescents i els tres adults, que a més d'Ortiguetes, eren Josep Lluís, un professor de Física i Química que pesava més que alguna de les muntanyes dels Pirineus, i Estel, professora de filosofia, incasable de rara que era i aspra com un codony, de qui tothom pensava que era meteoròloga perquè sempre estava als núvols —«Sí que estava als núvols!»—. Josep Lluís no, però Estel també portava un mapa que era com de segona divisió, car el que valia era el d'Ortiguetes, que ell sí que sabia comprar mapes bons.

La qüestió va ser que, quan a penes havíem rebaixat quatre quilòmetres dels catorze, uns quants van començar a rebufar i en algun dels bufits que pegaven haguera cabut una cobla de quatre versos. A més, Maria Adsuara, que tenia careta de princesa de castell —«Princeseta, diu, li faltava la granera i volar!»—, va començar a plorar i a dir que ella renunciava sense que ningú

poguera saber d'on s'havia tret aquella paraula. Llavors, aprofitant que Josep Lluís havia concentrat en les seues cames tot el sol dels Pirineus, Ortiguetes va autoritzar el regrés de qui volguera i més de la meitat van tornar per on havien vingut.

Jo, com que Aroa Romaní va voler seguir veient les penyes que Déu posa davant la humanitat, doncs vaig seguir també. Ortiguetes va dir que havíem perdut molt de temps i que, si no volíem quedar-nos sense llum, havíem d'afanyar-nos. Eren les dotze del migdia, però Ortiguetes es va transformar en una mena de Conill Blanc de Lewis Carroll i no deia una altra cosa que que es feia tard i era com si li hagueren nascut dos motorets al cul de tan apressa com anava. Total, que en un paronet que vam fer, va desplegar el mapa, va començar a posar el dit a sobre i a cavil·lar i, per fi, va dir que prendríem una dreuera.

La carretera que havíem de seguir en un primer moment figurava una trompeta. Pegava una volta gran i, tirant muntanya a través com volia Ortiguetes, evitàvem la campana sencera, que eren quasi 5 quilòmetres. Al mapa bo d'Ortiguetes tot estava claríssim i així ho va explicar fotent bones ditades damunt la ruta.

—Tu vols dir, Eduard? —va preguntar Estel.

Eduard va mirar a l'horitzó i, suplantant William Wallace —ací de vegades faig la tonadeta de *Braveheart*—, va dir:

—Clar!

—Però, i si aquest tros és mal de passar?

—Mare meua, però tu has vist que propet està! Si això són deu minuts!

La professora de filosofia va romandre un moment meditant i, quan se'n va adonar, l'expedició ja havia tirat pas endavant cap a la dreuera. Tota una metàfora.

El primer empit de la dreuera va ser cansat però es podia pujar; el segon va tindre el seu mèrit; el tercer va ser dur; però el quart... El quart ja es podia allistar en l'exèrcit. La muntanya era d'una terra molla i tota de pedres soltes, de manera que quan t'hi agarraves, se soltava i allà anaves muntanya avall tu i les pedrotes. En una d'aquelles, Aroa Romaní i el seu nom que en la boca dels xics era com el nom d'un tresor, va volar a redolons i es va emportar dos xiques i un xic en un allau de crits i pols.

El següent repetjò va ser pitjor encara i hi va haver un moment en què la muntanya semblava desperta i ens llançava pedres avall com Polifem cabrejat. Els matolls cedien, les pedres cedien i, per a pegar un pas, s'havia de fer una investigació geològica. En compte de pujar la muntanya, semblava que estiguérem afaitant-la. Per a avançar uns metres vam passar més de mitja hora i a tothom van començar a créixer-li plomes de gallina.

A mesura que el temps passava, a Ortiguetes començava a escassejar-li la serenitat i tot ho solucionava cridant i necessitant presses. Així, entre brams, pedres caient i matolls fluixos, vam desentranyar un cim més. Ortiguetes va reunir la poca seguretat que li quedava i va dir que el cim que teníem davant nostre era el darrer, i no sap encara ni com —«Sí que és cert que no sap ni com»—, però va ser veritat. Això sí: quin cim! Estava tan alt que, quan li van preguntar, fins i tot a Ortiguetes se li va veure passar pels ulls la possibilitat d'entonar un «m'he enganyat» i resoldre's per fi a recular.

—Tant com hem avançat, ni pensar-ho! —va proclamar finalment.

La pujada era cosa de cordes, no d'agarrar-se de les mans, així que el grup va escampar-se per tal de no lapidar-nos els uns als altres en la nostra escalada. Trenta minuts més tard, després de cagar-la ben amarga i de veure la mort feta muntanya, els primers bufaven dalt del cim.

—Que bonic! —anaven dient tal com hi aplegaven.

Encara no sé com me les vaig arreglar, però hi vaig aplegar en la segona tanda. No pagava la pena les desventures passades ni posava els pèls drets perquè ja els portàvem; però, efectivament, del cim estant es veia un paisatge per a empaperar una paret. Si s'escampava la vista, confortava veure aquella plana extensíssima de quan Déu tenia ganes de fer faena, amb un llac

que en el mes de juliol encara tenia neu. Tot i que era verdet com un camp de faves i a saber de bonic, el que més ens va impressionar va ser una manada de cavalls salvatges que corria per enllà. N'eren catorze o quinze, preciosos, la llibertat feta animal; una imatge d'aquelles que hom creu que ja no existeixen en aquest món.

La felicitat venia a durar trenta segons, dues carreres de cavall. Després ens deixàvem de contemplacions i els que havíem aplegat dalt seguíem els avanços dels nostres companys. Alguns anaven aplegant, però hi havia un grupet de quatre, entre ells Aroa Romaní, que havien agafat un camí encara pitjor que el mal dels altres. No sé com s'ho havien inventat, però es trobaven en una mena de barranc de pedres soltes, que era com si un gegant haguera pegat una ditada a la muntanya. Els que ens trobàvem dalt anàvem indicant-los cap on pegar quan, de sobte, vam veure que Marta Beltrà —«Què haurà sigut de Marta Beltrà?», diu moltes vegades—, s'agafava a una pedrota com un tio de gran i que la pedrota cedia i començava a rodar muntanya avall en direcció a Rubén Mirabolí. Ai, ai, ai, ai... Pum!

L'impacte va ser lleig de veure. A la colla de filòsofs grecs que vivia dins d'Estel se'ls va privar la respiració. Rubén i la pedrota anar dos o tres metres avall en bona amistat fins que, menys mal, Rubén, que encara guardava bastant agilitat, va poder refer-se i deixar-se caure contra un sortint. Sols la cantimplora va acabar tot el descens. Amb la llei de la gravetat com a únic jutge, va pegar tants bacs que fins i tot les imaginacions menys brillants van poder veure quin haguera estat el final de Rubén.

L'expedició a l'uníson va començar a imaginar volar d'helicòpters, lliteres penjades de cordes i notícies als informatius sobre un grup de joves perduts i escalabrats als Pirineus. Rubén era caigut com una bandera sense vent. Immòbil. La sorra groga remoguda en el viatge començava a posar-se-li damunt. Jo vaig buscar Ortiguetes amb els ulls. Mare, quina careta feia! Qui havia estat emperador de la Tràcia era un cos sense ànima i obria uns ulls com si se li haguera acabat d'aparèixer la Mare de Déu dalt d'un dels cavalls aquells que voltaven per la zona.

Total va ser un minut, però un minut d'aquells que veus passar la vida. Rubén, que era tímid però valent, va refer-se i va esforçar-se a dir que es trobava bé. Ell i Marta, en cosa d'un quart d'hora, ens feien companyia al cim, i a Rubén sols li va quedar de l'episodi una certa fama d'indestructible i una moradura a la panxa més negra que l'Àfrica.

Quedaven Aroa Romaní i Clara Picó i aquestes dues sí que no se sabia si ja havien menjat el seu darrer Apolo. Hi va haver un punt que no tenien prou mans per agarrar-se i, si ja era complicat eixir del lloc on estaven, la cosa es va posar més peluda quan Clara va començar a plorar presa d'un atac de nervis —«Mare, sí!»— i de tant de pensar en la cantimplora estavellada i en la xica ben pentinada dels informatius.

Als que estàvem dalt només ens faltaven els pompons de tant que els animàvem, però els ànims, en compte d'assossegaries, van fer l'efecte contrari i prompte vam veure que no podrien pujar pels seus mitjans.

Ortiguetes, de sobte, va tindre una idea.

—Anem a fer una corda llarga!

Vam intercanviar mirades de «i d'on ens traem una corda? Busquem una ferreteria? Preguntem als cavalls?»

—Amb roba!

Ortiguetes va passar revista a totes i cadascuna de les peces dels nostres vestuaris muntanyencs. De sobte es va detindre davant meu. Portava un xandall verd d'un teixit sintètic.

—Tu, els pantalons!

Ella diu que li haguera agradat veure'm la cara. «Que justet!», vaig pensar; però no vaig tindre més remei que quedar-me en calçotets enmig dels Pirineus. No feia massa fred, però després d'armar una corda amb deu o dotze peces de roba i de tres intents d'aplegar a les xiques i no aplegar-hi, va fer falta també la jaqueta del meu xandall, que estava confeccionat de la mateixa

pell d'Hèrcules, i la meua samarreta. Els que no estaven nus van estirar i deu minuts més tard les dues plorones ens feien companyia al cim. Tothom va saltar d'alegria i els estiradors de la corda van prendre el seu temps per a celebrar que havien tornat dues xiques de la mort a la vida. Quines felicitacions va rebre el meu xandall! Jo, que els veia, pensava: «Ara, quan se'n recorden ja em tornaran la roba». La corda, però, es va quedar allà estesa i, sols quan van dir que estaria bé organitzar un dinar per a l'any vinent per tal de commemorar aquella aventura, jo vaig dir:

—Però per a això encara queda un any! Que no anireu pensant de tornar la roba als amos?

Ortiguetes va desfer els nusos. Encara no portava els pantalons quan Aroa Romaní em va tallar la respiració amb una abraçada de quasi sis segons —«encara vas tindre humor de comptar-los?»— que per a mi va ser tota la vida. Ací a ella ja li brillen els ulls.

No havíem acabat de celebrar-ho que Ortiguetes, pel mig com el dijous, ens va tallar les expansions. Va dir que havíem de continuar, que dinàrem pel camí i que, en com ens agarrara l'hora de caure la llum per la muntanya, la faena seria nostra.

Vam caminar i caminar. Una hora. Dues. Tres. A les 7 de la vesprada, amb el capvespre intuïnt-se vam topar amb una carretereta. Ortiguetes va mirar el seu mapa. Estel va mirar el seu mapa. Van fer pronòstics i juraments. Si estaríem ací, si estaríem allà. Al final vam començar a caminar. Per la carretera no hi havia ningú. Les set i mitja. Les vuit. Jo anava amb un grupet en què, com no podia ser d'una altra manera, anava Aroa Romaní i dues xiques més.

Que fortes que eren! Després de plorar, de passar-ho tan amarg i d'estar a la vora de la mort, encara els quedaven ganes de parlar d'Andreu Boix. Que si estaria a punt de sopar a l'alberg. Que si mira com Marta sí que s'havia quedat. A saber aquella mala pècora aquella que podia fer-li! —«I què vols? L'adolescència, les hormones».

—32 quilòmetres!?

El meu crit les va traure de les seues cuites d'amor.

—Per on ens ha portar aquest moniato?

Efectivament, per a aplegar al poble en què ens albergàvem faltaven 32 quilòmetres.

—Un poc més i ens plantem a París!

Les tres xiques, que, tot i animar-se amb Andreu Boix, estaven més cansades que una burra, van veure el cel tancar-se davant seu. Aroa Romaní i una altra van plorar i tot, però deu minuts més tard, ja seguíem caminant i Andreu Boix tornava a aparèixer-se. Jo vaig pensar que no aguantaria 32 quilòmetres escoltant parlar d'Andreu Boix.

Uns quants quilòmetres més enllà, l'avançada va trobar un poblet que tampoc he sabut mai com es deia —«Jo tampoc»—. Des d'allà Ortiguetes va telefonar l'autobús, que mitja hora més tard va començar a arreplegar els primers excursionistes. Quan vaig aplegar a l'alberg, jo crec que no m'he pegat una dutxa més a gust en tota la meua vida. Més de mitja hora vaig estar sense poder moure'm de baix l'aixeta.

Però dues coses bones sí que va portar aquell viatget: la primera que Ortiguetes, que havia mantingut la serenitat, quan ens va veure sans i estalvis a l'alberg, es veu que va fer números, va pensar el que podia haver passat i del disgust que va agarrar va estar tot el dijous que no volia parlar amb persona de la Terra i no vam tindre passada d'ortigues després del desdèjuni.

La segona i la més important, que, aquella nit, amb la tonteria de l'aventura, que si quina por que he passat, que si la cantimplora s'havia fet a trossos, que si hi havia cavalls salvatges... Aroa Romaní i jo vam fer la nostra primera aproximació amorosa i llavors vaig comprendre que els Pirineus sempre havien estat de la meua part. Vam jugar —veges quines coses—, a dir allò de —i ací ella sempre m'acompanya— «setze jutges d'un jutjat mengen fetge d'un heretge que han penjat» mentre ens besàvem. Entre les coses que ja sabia em va dir que vivia amb la seua àvia —plora— i entre les que no sabia que a aquesta li

deien Mercè. Jo li vaig dir que a la meua àvia també li deien Mercè i va ser com si allò fóra un senyal indiscutible que estàvem fets l'un per a l'altre. Vam quedar que, en aplegar al poble, algun dia quedariem per veure *Desdejuni amb diamants* —«la vam veure un mes després, un dissabte, te'n recordes?»—, que era la pel·lícula que més li agradava a la seua àvia Mercè perquè tothom li deia que Audrey Hepburn i ella eren com dues gotes d'aigua. Em va agradar molt com parlava de la seua àvia i va ser la primera vegada que la vaig veure com una dona de veritat. Aroa Romaní!

Ara, passats els anys i còmplices en aquest anar perdut que és la vida, quan conte aquesta història i dic Aroa Romaní com si aquell nom fóra la meua joventut sencera, a ella li agrada que conte la història com si parlara d'algú que ja no és ella i algunes vegades sembla que no recorda aquella xica i que ja sols la conec jo, perquè jo sí que la veig com si la tinguera davant. Unes altres vagedes, quan jo li dic que tot va començar el dia que el conserge va clavar aquell paper al tauló, ella diu que el que passa és que els homes som molt lletjos i que, quan em va veure en calçotets, ja no va tindre ganes de veure'n un altre. De casats hem anat unes quantes vegades als Pirineus i és veure la primera muntanya i comprendre que Aroa Romaní —la d'avui i la d'ahir— és qui mana d'aquelles muntanyes i que per això els Pirineus sempre han estat de la meua part.

«Sí», acaba dient.

XXII CONCURS LITERARI SANT JORDI 2017

CATEGORIA JUVENIL

El jurat de la categoria Juvenil ha estat format per Robert Montiel, Mariona Puigbaldoyra, Elena Avellaneda, Mireia Malagón i Marta Ventura.

1r premi de la categoria Juvenil A (1r cicle d'ESO):

Narració: *La Gran Patata*

Autor: Marçal Pons Wendenburg

N'hi ha que diuen que és un noi, n'hi ha que diuen que és una noia. Per mi, simplement és una patata. Però no una patata qualsevol, d'aquelles que les poses a la sopa i donen un gust amarg, ni tampoc d'aquelles que se'n fan pures. Sinó de les Patates Heroïnes, de les que fan història, trepitgen la Lluna un segon i mig abans que l'Amstrong i de les que es revolucionen contra els mateixos humans. N'hi ha que li diuen la Gran Patata, tot i que no fa gaire més de 10cm., o Patata Verda. A mi m'agrada dir-li pel seu nom de pila: Patataverdaambmàscarakokiri.

Va néixer dos dies abans que jo (el seu germà petit, perquè de germans, en tenim uns quants), l'any 1969 en un camp d'enciams; ella era la única patata. La meva mare és un nap, el meu pare, un moniato. Això resulta molt estrany, perquè jo sóc un napicol. La pastanaga lila diu que és perquè la meva mare em va tenir amb el veí, la col, i per això sóc un napicol en comptes de napimoniato. Però bé, és igual, jo no me les escolto les pastanagues, i encara menys les pastanagues liles. No em cauen bé.

El somni de la Patataverdaambmàscarakokiri era sortir d'aquells camps on havia nascut, però això era difícil, perquè les patates i les altres verdures no tenim cames. Per això (vés a saber com), va caçar una sargantana (que en pau descansi) i li va arrencar les potes per posar-se-les. Així doncs, tenim a una patata verda amb màscara i potes de sargantana. No té cua, la va perdre.

Una vegada amb potes, es va acomiadar dels altres tubercles del camp i els va dir que sense saber com, els trauria de la misèria. La van prendre per imbècil.

Per negar l'evidència, va fer un pla. Un pla secret, més secret que els plans ultrasecrets de l'FBI, però, per un petit error, potser la borratxera quan va tornar al camp, el va explicar als altres tubercles, i aquests ho van explicar a les coles, als enciams i als calçots. Aquests altres ho van dir als pebrots i a les tomates i així fins a sortir a les notícies. Però això va passar quan va tornar al camp. Fins aleshores, la Patataverdaambmàscarakokiri va viure un munt d'aventures que es mereixen ser explicades, i altres que no s'ho mereixen per la seva poca rellevància.

* * *

El 18 de maig de 1969, el mateix dia que va fer els sermó als tubercles, es va enganxar als pantalons del pagès. Aquest no se'n va adonar fins que es va treure els pantalons per posar-se els del pijama. Quan el pagès va veure una patata verda amb màscara i potes enganxada als pantalons, va cridar a la seva dona que hi havia un llangardaix a casa, i aquesta va venir amb una escombria. Segons la Patataverdaambmàscarakokiri la dona feia un aspecte totalment ridícul: portava tot de rul-los enganxats al cabell, anava amb xancles, feia un munt de gotes per allà on passava i portava una tovallola enrotllada al cos, tapant-se el que no tenia, però bé, la Gran Patata sempre exagera... La dona li va donar un cop amb l'escombria tan fort que ella no va tenir temps de reaccionar i va sortir disparada contra el gran finestral que hi havia a l'habitació. Ella el va travessar com qui traspasa una mosquitera. La patata

va seguir volant, gaudint d'unes vistes il·luminades per la gran lluna que es distingia sobre el gran mar d'estrelles. Aquestes meravelles es van acabar quan la velocitat va anar reduint i reduint fins que va caure. Però va caure en un cotxe que passava casualment en aquell moment per la carretera, i s'hi va enganxar.

Aquest era el cotxe del fill de l'exdona del tiet de la cosina de la dona del pagès, però l'estava conduint la filla de l'exdona del tiet de la cosina de la dona del pagès, és a dir, la seva. Aquesta tornava cap a la ciutat, on vivia. Ella va sentir alguna cosa quan la patata va caure, però no en va fer cas. En arribar a ciutat i descarregar, no se'n recordava, això que es va sorprendre en veure un tubercle "mirant-la" des del capó del cotxe. Li va semblar divertit, el va agafar i se'l va posar a la bossa.

A l'entrar a casa, el tubercle va sortir sol de dins de la bossa, i es va espantar en veure una dona que el mirava.

- Bona nit patatona amb potes... – Va dir ella. A la "patatona" no li va agradar, així que va girar la cara.

- Ja que tens potes i et pots moure..., que pots parlar?

- Mmm.. sí. Em sembla... però totes les patates i altres tubercles i verdures que t'has menjat també podien!

La noia va deixar anar una riallada. No sé per què però li deuria semblar gràciós haver-se menjat els nostres avantpassats.

-I com et dius?

- Mmm... Patataverdaambmàscarakokiri Ila.

- Ha! ha! ha!... Jo em dic Olga... encantada.

Li va allargar la mà, però en adonar-se'n, la va tornar a guardar ràpidament.

- I com deu ser de llesta, una patata?

- T'asseguro que no menys que una humà! –Li va respondre la patata burleta.

- Ha! ha! ha!... ets molt graciós!

- Ep! No te'n riguis de mi, que tinc el meu honor de patata! Vigila que et puc apallissar perfectament!

- I com és que no heu fet una revolució les patates contra els humans?

- I què et penses que hi faig aquí? –Va dir la patata molesta-. Vinga, tremoleu davant dels meus exèrcits, demaneu-me auxili i perdó per tots aquells humans dolents que ens han menjat i abusat de nosaltres durant segles i segles. Maleït Colom que va descobrir les nostres terres sagrades!

- Bona nit. Pots dormir on vulguis de la casa sempre i quan no trenquis res. Vosaltres, els éssers rars, sou sempre benvinguts a casa d'un artista!

L'Olga era artista, era pintora, guitarrista, també tocava algun instrument i em sembla que ja està. La Patataverdaambmàscarakokiri va dir que era molt simpàtica, tot i que al principi tenia intenció que fos la seva primera mort.

L'endemà l'Olga li va presentar unes patates que es feien les mortes i es va disculpar moltíssim per totes les patates que havia menjat en anterioritat. La Patataverdaambmàscarakokiri es va fer molt amiga d'elles i va aprendre moltes coses del món humà.

Les coses van anar més o menys així fins que una setmana després, el 25 de maig, l'Olga va arribar molt estressada a casa i més tard del normal. Va comunicar al petit exèrcit de patates que tenia com a cap la Gran Patata o Patataverdaambmàscarakokiri Ila que havia trobat feina als Estats Units i que se'n anava allà en menys d'un mes. A les patates ja els hi estava bé perquè volien expandir-se, conèixer món i passar a la història.

Així doncs, el 20 de juny van agafar un avió amb destinació als EUA. L'Olga treballaria a mitja jornada en un bar de cambra i passaria les tardes... Mmm... doncs bé, fent el que fan els artistes, suposo que pintar i quatre coses més. Les tres dotzenes de patates van pujar en una de les bosses de l'equipatge de l'Olga, perquè fer-se passar per humans amb americana i corbata... no hauria passat. En el control de policia se'n va crear una de grossa, perquè els polis insistien que la normativa deia de no passar aliments frescos d'un país a l'altre per mitjà d'avió de passatgers, i l'Olga anava dient que ella no en sabia res, que ella hi portava roba, en aquella bossa, i que no en sabia res de les patates. Per fer-la més grossa encara, la Patataverdaambmàscarakokiri va cridar: "A l'atac patates! A l'atac! Que no en quedi ni un de viu!". D'aquesta manera les patates van començar a rodolar per l'aeroport, menys una d'elles, que caminava. Els policia disparaven a un exèrcit embogit que havia sortit de la bossa. La gent cridava i cridava a més no poder, i un sonat (possiblement Déu) va sortir en defensa dels tubercles. La *pasma* el va disparar per error, i aleshores va ser quan encara es va fer més grossa si era possible. Les patates restants i l'Olga van utilitzar l'ocasió per filtrar-se entre la gent i fer com si res, però una patata, l'anomenada Soldatpatatósverdambmàscarakokiri XXIII va anar cap a l'humà ferit per ajudar-lo, però en adonar-se que era millor que ho deixés córrer, va anar rodolant cap a les altres patates. Un senyor gran, obès i pesat, la va aixafar com qui fa una coca. Pobre Soldatpatatósverdambmàscarakokiri XXIII, que en pau descansi.

* * *

A EUA tot va ser més tranquil. O com a mínim, això és el que van decidir els revolucionaris patatoides quan van haver vist i analitzat el darrer fracàs. No tenien ganes que els posessin a la presó i encara menys d'acabar com el Soldatpatatósverdambmàscarakokiri XXIII.

Degut a la gran i desenvolupada intel·ligència de les patates, la Patataverdaambmàscarakokiri va aprendre a llegir (escriure ho volia deixar per més endavant) i amb aquest nou sentit que va desenvolupar va aprendre a assabentar-se de les notícies del món a través del New York News. Li va fer gràcia allò que guanyés un paio amb un tupè més gran que el seu cervell. Ah, no! Que estem al 1969! D'acord, doncs també li va fer gràcia que l'humà intentés expandir-se més encara del que ja havia fet i tingués com a objectiu la Lluna. La Lluna! El nostre petit satèl·lit, impotent a les nits quan no hi ha núvol, impenetrable per tothom i feliç allà sol envoltat de milers de milions d'estrelles i rient-se de les bajanades que fan els humans, seria conquerit per tres vaques blanques que leviten per l'espai i tot un grup d'informàtics i tècnics des de la Terra? No! Era impensable i segueix sent-ho! I encara ho era més per la Patataverdaambmàscarakokiri, que va llegir quatre vegades la notícia perquè li entrés en el seu cervellet... Però igual que va pensar que era impensable que l'home embrutés la Lluna amb els seus peus bruts, va pensar que seria una molt bona opció per expandir-se, rebaixar els humans i reptar a l'home en una batalla universal.

I dit i fet, no preguntis com perquè no ho sé (aquests detalls la Gran Patata no els explicava), la Patataverdaambmàscarakokiri i l'exèrcit de Soldatpatatósverdambmàscarakokiri van estar a punt per marxar i agafats a la carcassa del coet quan la missió Apollo XI va enlairar-se el 16 de juliol de 1969. Va ser gràcies a l'Olga amb qui havien establert una via de telecomunicació perquè ella els fes de guia terrestre, qui els va dir que si es quedaven a fora caurien. Van trobar un foradet i s'hi van posar per tal de no caure, amb tan mala sort que aquell foradet era els motors de reacció. Quan va haver-hi el compte enrere van sentir una escalforeta, i quan van arribar a 0, en comptes de patates i soldats, teníem patates a l'ast, que també són bones.

(Tall escrit per Patataverdaambmàscarakokiri)

No sabeu el que és perdre les companyes d'aquesta manera. Només en vaig quedar jo, miraculosament d'aquell infern. Però de sobte, l'infern es va convertir en el paradís, perquè tot i que potser això soni molt caníbal, les patates a l'ast són molt bones, que cull***?!

Bé, moltes gràcies a la Patataverdaambmàscarakokiri per la seva interrupció i seguim amb la nostra història (esnif, esnif, pobres soldadets...).

En un moment de distracció dels astronautes la Gran Patata va aconseguir infiltrar-se a l'interior de la nau, i aconseguir una mica d'aigua, perquè menjar no n'hi faltava, però l'aigua, no és abundant a l'espai...

Estava més contenta que un nen amb sabates noves. Es passava tot el dia, nit i el que calgués jugant amb la nul·la gravetat que hi havia. I així, amb quatre pallassades i poca cosa més, van arribar al dia de l'allunatge, que era el 20 de juliol. Van fer com a mínim 10 voltes a la Lluna abans d'aterrar al satèl·lit, i la Patata Heroïna es va marejar encara més del que ho estava.

A la nau hi havia tres tripulants i la patata: l'Armstrong, l'Aldrin i en Collins. En Collins es va quedar a la nau recolzant les maniobres de comandament, l'Armstrong i l'Aldrin, van baixar a la Lluna. Sempre pensaré que en Collins va ser un "pringat". Va a la Lluna i no baixa? De veritat?

Les patates no respiren, qui respira són les fulles (o això és el que diuen), això que la Patataverdaambmàscarakokiri no necessitava cap tipus de vestit especial ni espacial. Quan els dos tripulants afortunats van estar preparats per donar els primers saltirons per la Lluna, ella ja feia estona que estava preparada, així que va ser obrir la porta i sortir una bola verda amb potes i corrents. És degut a aquest fet que l'Armstrong va posar aquella cara quan li van fer la foto. Però els astronautes van ignorar-ho perquè es pensaven que eren els nervis...

* * *

I bé, aquesta història ja s'ha acabat, ara m'agradaria deixar anotar a la meva germana unes paraules (aquesta vegada no caníbals) sobre el que hi havia a la Lluna.

(Tall escrit per Patataverdaambmàscarakokiri)

A la Lluna, no hi ha ni formatge, ni diamants, ni extraterrestres, ni res d'això. Només hi ha pols, pols i més pols. Ah, sí! I forats. Per cert, si teniu pensat anar-hi de viatge, no us ho recomano. D'acord que era divertit que no hi hagués gravetat, però al final, cansava i per *súmmum* la nau va tenir un problema a l'aterrar i vam anar a parar al mig del mar. Ja veus tu el mal que em va fer a mi l'aigua salada! Per sort, no van trigar gaire en venir-nos a buscar. Ah! I per últim, dir-vos que a l'arribar un altre cop al camp, va ser el pitjor del pitjor, perquè per celebrar-ho, vam fer una gran festa on jo em vaig emborratxar tant que ho veia tot ple de patates verdes. Ah, no! Espera! Que això ja era normal! El pitjor, va venir l'endemà, amb la ressaca...

1r premi de la categoria Juvenil B (2n cicle d'ESO):

Narració: *Radiacions Blaves?*

Autor: Júlia Mont Darley

RADIACIONS BLAVES?

Avui m'he despertat i no em sentia com cada dia quan em llevo, he sentit com si una mena d'esgarrifança em recorregués tot el cos, des de les ungles del peu fins a l'últim pèl despentinat de la meva melena matinera. I no, no era de fred. He decidit no fer-li cas, potser tan sols era una esgarrifança.

He baixat a la cuina a esmorzar com cada matí, la meva mare m'havia preparat un suc de taronja i una napolitana de xocolata que, com cada dia, l'havia anat a buscar a dos quarts de vuit a la fleca del costat de casa. La meva mare és una dona que pensa en tot. Camí cap a l'escola, amb la meva bicicleta nova, m'he trobat la Nora, una companya de classe. No és del meu grup d'amics però em cau bastant bé. Només de veure'm se m'ha quedat mirant com si tingués monos a la cara, o pel que semblava, al cap.

- Que passa alguna cosa? –li he preguntat mirant de no caure.
- Bé, suposo que se'm fa estrany veure't amb el cabell tan blau...
- Com que el cabell blau? –he cridat espantada.

La Nora ha tret el seu Iphone i m'ha fet una foto perquè ho pogués veure, quan l'he vist m'he quedat bocabadada, no me'n sabia avenir de què nassos havia fet per tenir el cabell blau. Ella no ha pogut parar de riure, se'ns estava fent tard i jo no podia presentar-me a l'escola amb aquell cap. Li he dit a la Nora que jo tornava cap a casa, que digués a en Joan, el nostre professor de català, que estava malalta.

Tornant cap a casa m'he fixat que no només tenia el cabell blau; la meva vici, habitualment de color gris, també ho era, la meva motxilla també, i les sabates, i la samarreta... La Nora no me n'ha dit res d'això, perquè ella deuria pensar que la meva bicicleta nova era blava i que aquell dia m'havia vestit de color blau. Però, no era així, jo recordava haver escollit la samarreta de color blanc que em va regalar l'àvia i les meves Adidas (que no eren blaves). M'he espantat, el matí només feia que sorprendre'm. Per sort, quan he arribat a casa no hi havia ningú, així que no he hagut de justificar-me ni a la mare ni al pare, només hi havia l'Alkar, el meu gos.

M'ha vingut a saludar sorprès de veure'm a aquella hora, li he fet una carícia i m'he anat a mirar al mirall. M'hi he estat davant una bona estona, preguntant-me què carai estava passant. No he arribat a cap conclusió, era tot tan aliè...

Quan he sortit del lavabo m'he endut un ensurt; l'Askar també era blau! Què m'estava passant? Què li diria a la meva mare quan tornés i veiés tant de blau per tot arreu? Que per cert, la porta d'entrada i la del lavabo també s'hi havia tornat.

Llavors ja he pogut treure una petita conclusió, tot allò que tocava amb les meves mans no trigava a tornar-se de color blau. He decidit no tocar res més que el telèfon, doncs he decidit trucar a la mare perquè vinguis. Estava tan espantada que era la única solució que he trobat, "la mama".

La meva mare s'ha espantat quan l'he trucat des de casa, jo hauria d'estar a l'escola.

- Què carai fas trucant-me des de casa? –m'ha cridat com quan em renya.
- Mare...bé, no sé... no sé com explicar-t'ho –li he dit quequejant.
- Ai nena m'estàs espantant! Què ha passat? –ha insistit.
- Doncs mira mare, tot el que toco es trona de color blau; el meu cabell, la meva roba, la bicicleta, l'Askar i les portes de casa són blaves, no sé què m'està passant però tinc por mare, i necessito que vinguis.

La meva mare ha seguit fent-me preguntes, entenc que li ha resultat una cosa anormal i difícil de comprendre. Finalment ha decidit penjar i venir a cap a casa. Quan ha arribat la dona gairebé es desmaia, li ha causat un impacte visual important.

-Ai Déu meu! –ha cridat desesperada.

Jo crec que s'ha espantat més pel fet que les portes fossin blaves que no pas pel fet que la seva filla ho tornava tot de color blau. Quan m'ha vist, m'ha fet una abraçada inconscientment i jo, sense voler, li he tocat l'esquena i un que altre floc de cabells. Sí. Ha quedat blava com jo. La pobra no sabia com reaccionar, encara no s'ho creia. Per acabar-ho de comprovar, m'ha fet tocar una poma, i també s'ha tornat blava.

L'única solució que ha trobat ha sigut anar al metge. Hem anat cap al cotxe, ella m'ha obert la porta i m'ha posat una guants a les mans, que eren grocs però han passat a ser blaus.

Quan hem entrat a l'edifici, tothom s'ha quedat una mica xocat, una filla i una mare, totes dues amb els cabells blaus i jo amb guants... No és massa normal. Ens hem assegut a esperar que el doctor ens cridés, tant la mare com jo sabíem que la reacció del metge possiblement seria semblant o igual a la de nosaltres mateixes. Al cap de deu minuts d'espera que se m'han fet eterns, ja que només feia que pensar que el metge no trobaria solució al meu problema i que hauria de passar la resta de la meva vida amb uns guants perquè tenia una espècie de súper poders o diga-li com vulguis, ens ha cridat el doctor.

Quan hem entrat a la consulta, la mare li ha explicat el que em passava al doctor, ell, esperadament sorprès, m'ha fet treure un guant i m'ha fet tocar un bolígraf de color vermell, quan ha vist que gradualment anava agafant el famós color, no se'n sabia avenir. Com ja havia pensat, no tenia ni la més remota idea del que podia ser, m'he posat nerviosa perquè com sempre faig, ja m'havia fet les meves paranoies; que si moriré, que si sóc un avatar, que si vinc d'un altre món...

Un cop fetes les radiografies, la mare i jo ens hem hagut d'esperar altre cop fins que el doctor ens digués alguna cosa. La mare m'ha tranquil·litzat, jo crec que té un do, sempre aconsegueix tranquil·litzar-me i donar-me consells quan em poso nerviosa o quan estic trista. L'admiro molt, encara que no ho demostrí com s'ho mereix.

Passats uns minuts, més curts que els anteriors gràcies a la mare, ha arribat el doctor amb la radiografia a les mans, l'ha posat a la pantalla per poder-la veure i m'ha somrigut. He sentit un alleujament. Ens ha explicat que mai havien vist res igual però que no havíem de preocupar-nos perquè tenia solució. Segons el que he entès, el meu cos emet radiacions de color blau que quan toquen qualsevol cosa, penetren dins d'aquesta i en modifiquen el color. Per a eliminar aquestes radiacions ara m'he de prendre unes pastilles antiradiació que les faran desaparèixer en qüestió de setanta-dues hores.

Ara bé, els metges han d'estudiar d'on prové aquesta radiació blava, això significa que ara seré tot un misteri i m'hauran de fer mil proves, seré notícia mundialment.

- Això saps què significa mare? –li vaig dir emocionada.

- Significa que seré famosa i podré conèixer a en Justin Bieber!. –vaig respondre'm a mi mateixa sense esperar la resposta de la mare.

La mare se'm va quedar mirant i va deixar anar una rialla.

1r premi de la categoria Juvenil C (nascuts els anys 1999 i 2000):

Narració: *A l'espera de la llum*

Autor: Cèlia Forcano Campmany

A L'ESPERA DE LA LLUM

De cop, tot es va tornar fosc, no distingia res més que una negror absoluta. En aquell moment sentia que tot el que havia viscut era negre, i de fet no és que ho sentís, és que ho sabia.

Estava cansada, cansada de tot, i només eren aquells records remots que em mantenien dreta i amb ganes de tirar endavant. Aquells que difícilment oblidaria, molts de bons, però evidentment també de dolents.

Havia portat una vida molt dura, i allà probablement no s'havia acabat tot, allò potser només era el principi.

Era un matí d'hivern fred, el cor m'oprimia i m'estava inundant en un mar de polseguera, m'ofegava, els pulmons s'emplenaven de fum, no podia respirar, me'n anava i no podria tornar. Vaig pensar a rendir-me, però dins meu hi havia una Zahira que volia aconseguir allò que feia tant que desitjava, la pau.

Zahira, el meu nom, significa lluminositat, en senyal d'esperança, que era el que tots buscàvem desesperadament, però que no hi havia maneres de trobar.

En aquell instant em va aparèixer una figura que brillava enmig d'aquella foscor infinita. Em somreia i em saludava amb la seva maneta. Era el meu germà petit, en Nabil, quan tenia 5 anys, anava com el dia que el vam perdre. Em convidava a seguir-lo.

Vam arribar a un prat, el prat que teníem a la casa d'estiueig dels meus avis. Em vaig veure allà, corrent i jugant amb els meus cosins aquell 22 d'agost de l'estiu de feia 3 anys, aquell meravellós dia que ens vam trobar tota la família per celebrar el casament del meu germà gran, que va durar 3 dies intensos però plens d'alegries i felicitat. Tot allò semblava real, semblava que hagués tornat al passat i estigués vivint per segona vegada aquella situació, però vista des de fóra. M'hagués quedat allà, observant cada un d'aquells somriures que ara eren tant difícils de veure. Però el meu germà petit tornava a demanar, d'aquella manera consentida que tenen els nens de 5 anys, que el seguís, i jo obedient, el vaig seguir.

Vam anar a parar a una casa que recordava perfectament, era la casa on havia viscut tota la meua vida. Era el dia que començava l'escola, estava feliç d'emprendre una cosa nova, i exigia presses al meu pare perquè feia tard el meu primer dia per culpa seva. La meua mare i la meua àvia semblaven orgulloses que la seva nena comencés l'escola. I el meu avi esperava al costat de la porta amb la Dalla, la meua lleial gata, per desitjar sort a la seva néta. Aquell dia vaig conèixer la Nana Alfchaki i en Najim Bousriya, els meus dos millors amics.

Trobava a faltar tot allò, i m'hagués agradat quedar-m'hi, però altre cop havia de marxar, en Nabil estava impacient per ensenyar-me una cosa. Era ell, el dia que va néixer, va ser un dia llarg però molt bonic. Jo evidentment era molt petita però recordo aquells tendres ulls negres que m'observaven fixament. Els meus pares ploraven, i jo me'ls mirava amb posat desconcertant pensant-me que potser els passava alguna cosa dolenta. El meu germà Hassan, va portar-me al parc del costat per passar una bona estona i perquè estigués entretinguda, ja que l'hospital, tan blanc, acabava avorrint, i una nena com jo necessitava moure's.

Aleshores va tornar a aparèixer el meu germà petit en la penombra, però ja no estava sol, al costat hi tenia una nena. Tots dos em miraven i em somreien. La nena portava una nina agafada amb la mà dreta, va ser llavors que vaig deduir que era jo amb la meua fidel Shelma, la nina de drap que m'havia acompanyat tota la vida, en els bons i en els mals moments: me l'havia regalada el meu avi el meu primer any de vida. Em vaig adonar que s'allunyaven i que s'emportaven la Shelma molt lluny, fins que no era capaç de veure-la. Amb ella, s'emportaven una important part de mi, la que em definia com una nena. Alguna cosa moria dins meu, una

etapa que mai més experimentaria, deixant enrere infinits records inoblidables. Vaig voler córrer darrere seu però no vaig aconseguir atrapar-los, m'havien deixat sola en la foscor.

Ho tornava a veure tot negre, potser ja era morta, o potser no. Em notava buida, tenia un fort dolor al pit, segurament d'enyorança, i l'únic que sabia, era que m'havien pres tot el que tenia, havia perdut el meu país, els jocs, el somriure i tot el que jo havia sigut. Ja no tenia res, ni tant sols la meva infància.

Va ser llavors, que vaig sentir unes veus. Era difícil distingir-les, ja que unes se sobreposaven a les altres. La gent cridava, plorava, sentia corredisses cap aquí i cap allà, tothom estava desesperat.

Aleshores vaig pensar que potser sí que estava viva, però no m'atrevia a obrir els ulls. Sabia què passaria, no veuria res més que fum, pols, sang i llàgrimes. Devia portar uns minuts inconscient, poca cosa recordava del que acabava de passar, però ja m'ho imaginava.

Vaig obrir els ulls, uns ulls que evidentment no veuriem el món de la mateixa manera. Em vaig aixecar com una Zahira diferent, canviada, continuava sent una nena d'onze anys, però per dins ja no era una nena, era una dona. Tot havia anat massa ràpid, això encara no em tocava a mi, era molt petita, i ara estava sola, sense ningú en un país amb guerra.

Em vaig atrevir a observar el meu voltant. Vaig tornar a tancar els ulls, no m'ho podia creure, allò no podia estar passant. Tot estava pel terra, no hi havia res que s'aguantés dret al meu voltant. Només ruïnes i més ruïnes, gent que duia cossos en braços mentre demanava ajuda amb tota la força que els quedava, nens no gaire més petits que jo que ploraven desconsoladament perquè o no sabien què passava o perquè simplement s'havien quedat sols com jo.

Casa meva, ara es trobava sota els meus peus, la meva família havia mort allà dins i el meu veí havia extret els cossos un per un amb tota la delicadesa possible, però jo no vaig ser prou valenta per mirar-me'ls. Potser havia tingut sort, perquè jo havia sobreviscut, però hagués preferit acabar amb el patiment que fa tants mesos que perdura en les nostres vides.

Feia tant sols una hora, jo tornava de l'escola com qualsevol altre dia. Havia fet mig camí amb la meva inseparable amiga Nana, i ens havíem acomiadat en aquell trencall del Taller Kobani. Moltes de les meves amigues havien fugit amb les seves famílies, i la ciutat em semblava cada cop més morta. La gent estava apagada i quasi no sortia al carrer. La guerra afectava tothom, fins i tot el temps, que feia unes setmanes que ens deprimia. Vaig seguir el camí per arribar a casa, quan de sobte, va sonar aquella sirena que tant ens alarmava a tots, aquella sirena que mai hauríem desitjat haver de sentir. Vaig saltar terroritzada, i el cor exaltat, va començar a bategar a cent per hora, quasi semblava que m'hagués de sortir del pit.

Havia d'anar a casa a refugiar-me. Però no vaig trigar a sentir els avions que s'acostaven a una gran velocitat, i es dirigien cap al nostre barri. Tot i córrer amb totes les meves forces, la primera bomba va caure dos carrers més endavant, just al costat de casa meva. Recordo que vaig caure de genolls a terra a causa de la sotragada de les explosions.

Un crit em va fer tornar a la realitat, era el meu veí, que se'm adreçava per dir-me alguna cosa al veure que no reaccionava. Se'l veia molt esverat. Em va demanar que corregués fins a la casa blanca del carrer Najma, del barri del costat, que havia quedat més o menys intacte. Allà trobaria una noia una anys més gran que jo que m'ajudaria. Sense pensar en res, vaig mirar-lo amb cara d'agraïment i vaig sortir corrent. Seguia endavant, sense mirar enrere, no pensava, tenia la ment en blanc i estava col·lapsada. Encara no havia admès el que acabava de passar, i em costaria admetre-ho. No sé com, vaig arribar al lloc que m'havia indicat el veí. Era una casa blanca de grans dimensions, tenia el portal una mica deixat, però la resta s'aguantava en bon estat.

Vaig caminar lentament fins a la porta i vaig fer-hi tres copets. La porta no va trigar a obrir-se amb un sorollós grinyol. De darrere en va sortir una noia d'uns 17 anys amb un aspecte agradable. No va semblar sorpresa en veure'm i em va fer passar. Vaig seure al

sofà d'un menjador poc il·luminat, ja que les cortines tapaven la poca claror que despenia aquell cel atapeït de núvols de polseguera.

Es va quedar mirant-me esperant que li expliqués què feia allà, però estava bloquejada i no em sortien les paraules. Vaig respirar fondo i li vaig explicar tot. Ella m'escoltava amb molta atenció, i semblava que m'entenia. Jo parlava amb la veu trencada, i intentava no plorar amb tots els meus esforços, després de tot ja no era una nena, per tant havia d'aguantar. Tot i així, una llàgrima no va trigar a relliscar-me per la galta però me la vaig eixugar abans que ella pogués veure-la. No volia que s'ho prengués com un evident signe de debilitat. Quan vaig acabar, vaig quedar profundament descansada, m'havia tret un bon pes de sobre, i acte seguit vaig arrencar a plorar.

Ella em va abraçar com una mare, i em va transmetre una ona de confiança, que em va fer saber que, des d'aquell moment, mai m'abandonaria.

Es deia Kala, i em va explicar que el seu pare havia mort lluitant per la pau del país i que la seva mare havia mort enmig d'un bombardeig feia 2 mesos. A ella tampoc li quedava ningú tret del seu oncle, el meu veí. Havien estat nits i dies sencers treballant intensament per buscar la manera de fugir d'aquell infern que ens estava matant a tots. Havien aconseguit contactar amb una màfia que els oferia aquesta oportunitat, i van haver de treballar forçosament per guanyar el valor en or d'aquell perillós viatge. I ara que ho havien aconseguit, estaven disposats a emportar-se'm.

No vaig tenir temps de pair la proposta, ja que just en aquell moment va arribar un home. Tenia un aspecte misteriós i no transmetia massa confiança. Es va presentar i va demanar que el seguíssim. Vam anar a parar als afores de la ciutat, concretament al port. Va ser llavors que aquell home es va aturar just davant d'una barca que semblava de joguina. Només veure-la em va venir una esgarripança, era una simple *zòdiac*, allò no era gens segur. Vaig sentir unes veus espantades darrere meu, era una família de quatre, i els dos petits no semblaven adonar-se de gaire cosa, però els pares evidentment estaven preocupats. També hi havia una parella d'avis amb el seu gat, que em va recordar la Dalla. Vaig tornar-me a mirar la barca que suposadament ens allunyaria d'aquell malson, i vaig fixar-me que només n'hi havia una, per tant, les nou persones hauríem de viatjar juntes. En aquell moment, la por es va apoderar de mi, fugíem del foc, però quèiem a les brases. Així i tot, no em podia fer enrere, ja que la Kala acabava d'entregar un gruiut feix de diners a l'home, que intentava somriure amablement, tot i que no se'n sortia. Seguidament, ens va repartir una armilla taronja a cadascú, i va fer-nos pujar estratègicament a la barca, per aprofitar al màxim l'espai. Abans de pujar, vaig tancar els ulls i vaig pensar en la Zahira que deixava enrere, i amb la Zahira que seguiria endavant, i em vaig armar de força.

Van ser 8 dures hores de viatge, amb constants mareigs i vòmits, tots estàvem extremadament tensos i ansiosos per tornar a trepitjar terra, ja que durant el viatge, un mar negre i amenaçador ens havia estat fent companyia. La por em va estar perseguint durant la travessa d'aquell temorós mar que contínuament passava factura. Tot i així, no vam tenir cap complicació, i vam arribar sans i estalvis.

A la costa ens esperaven una massa de persones amb armilles grogues, que ens van estirar cap a fora de l'aigua. Just després, un grup bastant més nombrós que el nostre va arribar, se'ls veia més afectats que nosaltres. Ens van explicar que una dona acabava de donar a la llum dins la *zòdiac* i que havien tingut sort de dur un cirurgià plàstic amb ells, ja que sense ell, mare i fill, probablement no haurien sobreviscut. La dona va ser la primera a sortir juntament amb el nounat perquè l'havien d'atendre en un hospital el més ràpid possible. Ells també havien tingut sort, podíem dir que érem uns afortunats, ja que aquell mar s'havia empassat milers de vides, i a nosaltres ens l'havia perdonat. La gent que ens va ajudar, per sorpresa de tots, parlava una mica la nostra llengua materna, per tant, no va costar gaire entendre's. Ens van donar mantes perquè feia força fred i ens van fer pujar a

uns autobusos que ja estaven saturats de gent que acabava d'arribar. La majoria dormia, ja que segurament no havien abaixat la guàrdia en cap moment durant la moguda travessia. Durant el trajecte jo no em vaig adormir, vaig limitar-me a observar la gent, que estava exhausta, i vaig veure algun somriure tímid i desacostumat. No sentia ni una mosca, semblava que el mateix bus hagués caigut adormit.

Ens van portar al camp de refugiats de Moria , prop de Lesbos, on vam passar sis interminables mesos. Ens van donar uns documents conforme ens acceptaven com a refugiats, això em preocupava, tenia por que s'oblidessin que, al cap i a la fi érem persones. El lloc no era acollidor i les condicions eren molt dolentes, però no em podia queixar, almenys s'hi podia viure. El menjar no era especialment bo, no tenia res a veure amb el que feia la meva mare, però s'havia d'aprofitar la poca cosa que ens podien oferir. Vivíem en tendes de campanya distribuïdes organitzadament, la higiene tampoc era bona, i no et podies sentir gaire segur. La gent començava a estar farta d'estar allà sense poder fer res. El que tots volíem era poden instal·lar-nos a un indret millor per recomençar una nova vida.

Passats aquests sis mesos, un dia, ens van venir a buscar a la Kala, al seu tiet i a mi. Ens van anunciar que, ens havien trobat un llogaret que estava totalment disposat a acollir-nos. Era un poble petit, lluny de Lesbos. Em vaig quedar sense respiració, per fi tindríem una casa on viure i on tornariem a construir maó a maó la nostra vida.

Aquell mateix vespre vam agafar un bus que anava atapeït de gent emocionada com nosaltres, va ser un dia i mig de nervis. Aquest cop si que em vaig adormir.

Vam estar 33 hores viatjant, i el que tots desitjàvem en aquell moment era arribar al que seria la nostra nova casa.

S'estava fent de nit i no es veia gaire res. De sobte, el bus va alentir la marxa i vaig mirar per la finestra, havíem arribat. Amb la poca llum que ens oferia aquell cel serè, vaig poder apreciar que el poble estava envoltat d'espessos boscos d'alzines sureres i camps conreats de blat amb masies de pedra que li donaven un agradable aspecte rústic. La gent ens assenyalava amb admiració i ens aplaudia. Abans que el bus no s'aturés; vam passar per una escola que estava al costat d'un enorme edifici amb una cúpula blanca. Em van dir que era una biblioteca. Els carrers pels quals passàvem cada cop es feien més estrets, i les cases semblaven antigues i hospitalàries.

Tot d'una, el bus es va aturar. Ens vam aixecar neguitosos, vam agafar les coses intentant aguantar-nos drets, ja que portàvem 33 hores asseguts, i vam sortir. Vaig sentir un soroll a fora, i en sortir, em van caure les llàgrimes quan vaig veure un grup de gent que ens esperava amb les mans obertes. Ens aplaudien, i ens somreien. Havíem baixat a la Plaça de l'Ajuntament, hi havia una església molt grossa, i feia olor de menjar. La gent havia sortit al carrer a donar-nos la benvinguda. M'havien tornat la vida, Llagostera i la seva gent m'havien omplert aquell buit que tenia.

Vaig tancar els ulls, vaig veure-ho tot fosc, vaig pensar en la Nana Alfchaki i amb en Najim Boussrya, que qui sap si encara són allà, aferrats a la poca esperança que els queda, o si van marxar d'aquest món per sempre, no n'he sabut mai més res d'ells.

La vida em tornava a córrer per les venes, jo per fi havia trobat aquella llum que feia tant que buscava, o potser era ella la que m'havia trobat, però allà no s'acabava tot. Hi havia moltíssima gent que continuava morint en un país amb guerra, gent, que en aquell precís instant, estava travessant aquell perillós mar Mediterrani, o gent, que estava estancada a un camp de refugiats perquè les fronteres estaven barrades. I tota aquesta gent innocent , tenia el dret de refer la vida que els havia estat arrabassada.

XXII CONCURS LITERARI SANT JORDI 2017

CATEGORIA INFANTIL

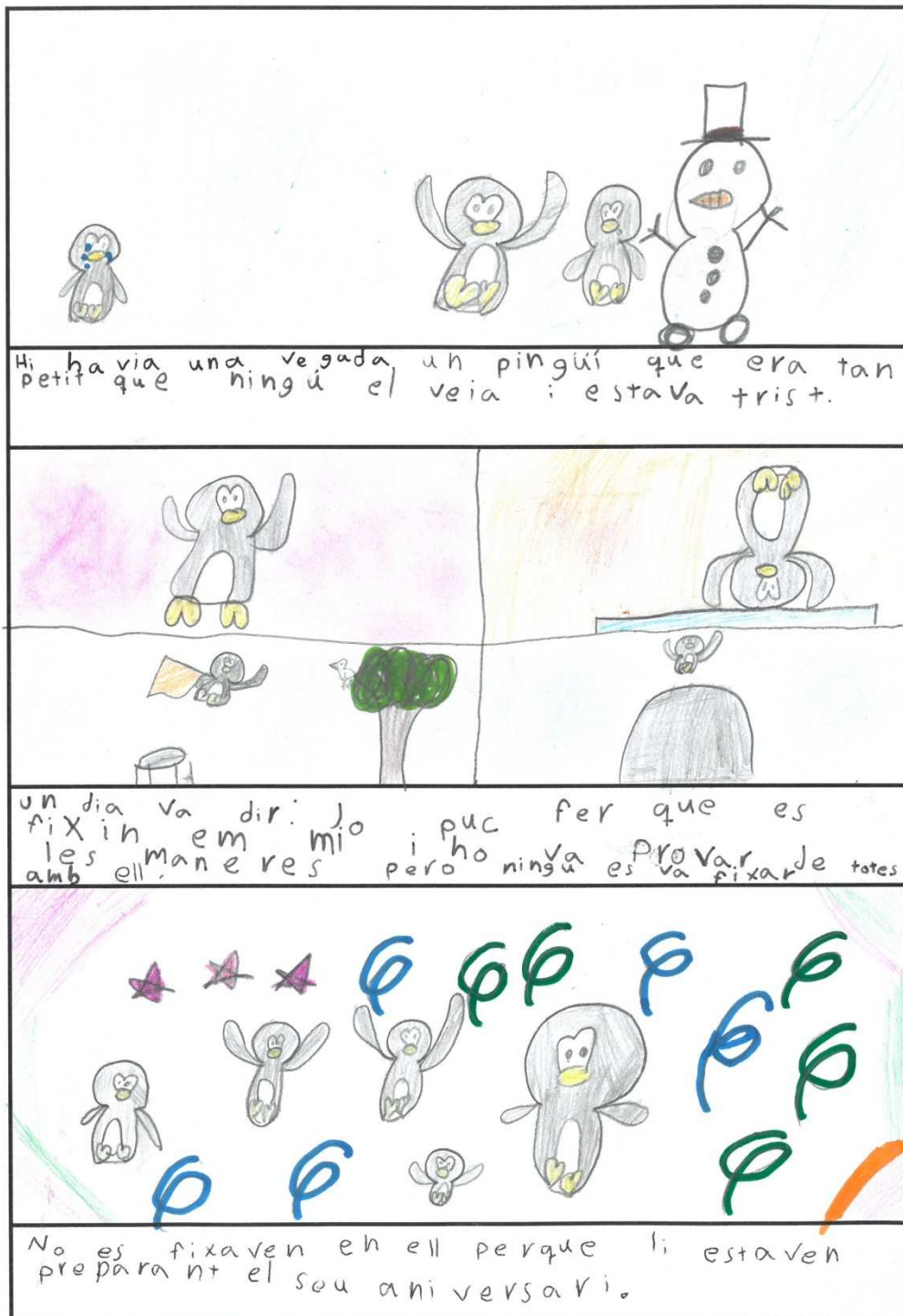
El jurat de la categoria Infantil ha estat format per Anna Hereu, Jordi Pinsach, Naima Renart, Marc Ortín, Olga Pascual.

1r premi de la categoria Infantil A (Cicle inicial) en l'especialitat de conte il·lustrat:

Narració: *El petit pingüí*

Autora: Bruna Gómez Carbó

— EL PETIT PINGÜÍ categoria 1A

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà) en l'especialitat de conte il·lustrat:

Narració: *Els llibres robats!!!*

Autora: Emily Tapia Zenteno

CATEGORIA B

A la biblioteca municipal, un dia van desaparèixer cinc llibres!! Jo i dues nenes que es diuen Julia i Mariona ens vam oferir per trobar-los.

Vam recórrer tot el món però no vam trobar-los. Perquè resulta que els tenia l'alcalde de Lagostera... HO

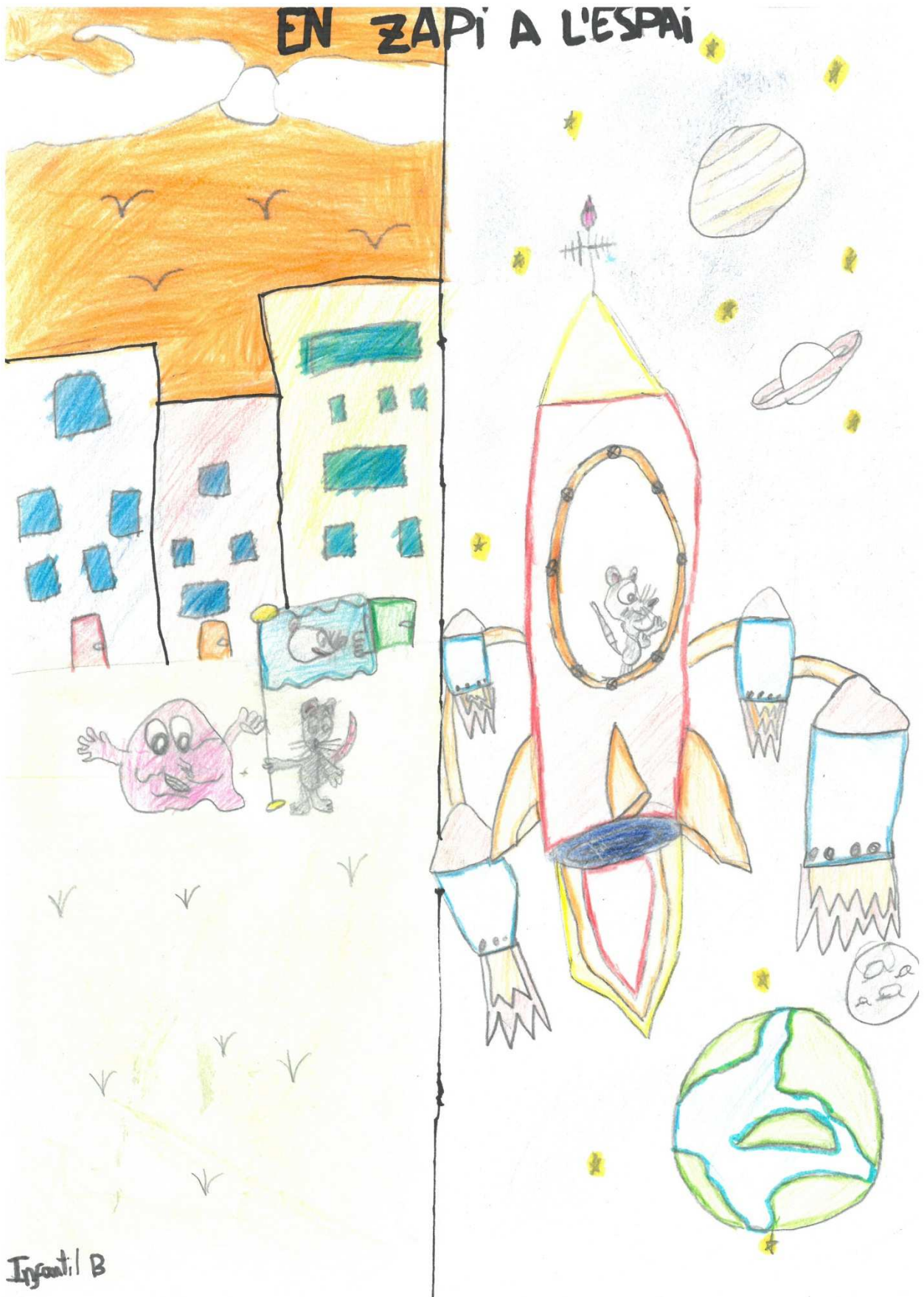
L'alcalde no dir que els havia robat perquè volien molts diners. Però jo, la Julia i la Mariona vam descobrir en els amagars.

Totes tres vam fer d'espies i per això ens vam donar un premi. Després vam fer una festa per celebrar-ho i vam veure les millors amigues.

Accèssit de la categoria Infantil B (Cicle mitjà) en l'especialitat de narració:

Narració: *En Zapi a l'espai*

Autor: Aleix Monterosa Fornelino

Infantil B

EN ZAPI A L'ESPAI

Fa pocs anys, a les clavegueres d'un poble molt llunyà, vivia un ratolí molt i molt feliç. Tenia molts amics, bastants diners, era molt amable fins i tot aquell mateix any havia acabat de pagar la hipoteca de la casa.

Un dia va engegar la televisió i va sentir a les notícies que Rússia i Estats Units estaven competint constantment per veure qui arribava abans a viatjar a l'espai.

Per això en Zapi va pensar: "Què passaria si fos jo el primer a viatjar a l'espai?".

I així ho va fer: va posar-se a construir el seu coet per anar a l'espai.

Tot i que va costar enlairar-se va començar el seu viatge. Però, molt poc temps després d'haver-se enlairat, es va trobar un camp d'asteroides!!! Va intentar esquivar-lo però no va poder i es va desmaiar a causa de la topada amb l'asteroide.

Quan es va despertar va veure que el coet estava obert i ell tenia posat un uniforme espacial que no havia vist mai. Així doncs va saber que hi havia algú al planeta on havia anat a parar.

Va voler tornar a marxar perquè tenia por però al coet no li quedava querosè. Va decidir explorar una mica el planeta però només trobava pedra.

Al cap de tres hores caminant va veure una cova il·luminada. Va entrar-hi i va veure quatre extraterrestres. Amb por s'hi va acostar i al cap de dos minuts de mirar-se mútuament van començar a xerrar. En Zapi es va presentar. Després l'extraterrestre també: es deia Goomy.

En Goomy li va explicar que la contaminació o les escombraries de la Terra s'estaven escampant per l'espai i llavors arribaven al seu planeta. A causa d'això s'havien mort tots els extraterrestres menys la seva família.

En Zapi va dir que ho explicaria a tots els sers vius si pogués plantar una bandera al seu planeta i no la traguessin mai. En Goomy ho va acceptar i varen pujar al coet d'en Zapi. Varen tornar tots dos a la Terra amb el querosè d'en Goomy i, amb els diners d'en Zapi, varen transmetre un desig a totes les persones i animals que no contaminessin. Tothom ho va acceptar i va ser així.

Un any després el planeta d'en Goomy estava ple de gent. En Goomy i en Zapi, convertits en amics de l'ànima, varen plantar tots dos junts una bandera.

En Goomy estava molt content perquè fins i tot al seu planeta tornava a haver-hi atmosfera. Amb la tecnologia d'en Goomy i els mans d'en Zapi varen fabricar un raig per ajuntar els dos planetes.

Des d'aquell dia en Goomy i en Zapi viuen junts.

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior) en l'especialitat de conte il·lustrat:

Narració: *El retrocés en el temps*

Autora: Jhan Carla Tapia Zenteno

EL RETROCÉS EN EL TEMPS

L'Isabella viu a Barcelona, però ha nascut als Estats Units, Califòrnia. Ella té 12 anys, va a 6è i és nova a l'escola. És quasi bé el final del curs, però té un problema: no vol anar a l'institut, no vol créixer, té por de créixer.

Acaba d'arribar a la ciutat, i està enmig d'una mudança, obrint caixes troba un rellotge de butxaca antic que encara funciona. Se'l guarda a la butxaca, agafa les caixes que tenen el seu nom i se'n va a la seva habitació. Com que és de nit, es posa el pijama i deixa el rellotge a la tauleta de nit. A les dotze de la matinada hi ha lluna blava. Per la finestra entra un raig de claror de lluna i arriba al rellotge. Al dia següent l'Isabella escolta –Desperta, desperta- l'Isabella obre els ulls i veu... EL RELLOTGE DE BUTXACA! S'espanta molt de veure que el rellotge està parlant. El rellotge diu a l'Isabella:

-No t'amoïnis, no et faré res de dolent. Sé que no vols créixer i que no vols anar a l'institut. També sé que vols tornar a ser una nena petita i que la teva infància no s'acabi mai.

L'Isabella pregunta al rellotge:

-I com ho saps tot això? I com és que pots parlar? – li pregunta molt estranyada i incrèdula.

-Doncs ha sigut la lluna blava, els seus raigs de llum, tenen uns poders màgics i un d'aquests raigs m'ha tocat i ara puc parlar com ja has vist –diu el rellotge com si fos el més normal del món. –Si ho desitges tant, jo et puc concedir aquest desig de tornar a ser una nena petita.

-De veritat que pots fer això? –exclama l'Isabella.

-Sí, si vols, ho puc fer –afirma el rellotge-. Has de girar les meves agulles en sentit contrari.

L'Isabella fa el que el rellotge li demana. Cada vegada es va fent més petita i la roba se li fa més gran. Està marejada. Al parar de créixer va cap a l'armari per canviar-se la roba que li va gran.

Els anys van passant i l'Isabella ja estava avorrida de no créixer. Quan havia de fer els dotze anys, tornava a tenir-ne sis i així successivament. La seva vida sempre era igual. Si en el seu aniversari queia, quan tornava a començar, també tornava a caure. Estava farta, volia viure noves experiències i continuar creixent. De sobre va recordar-se'n del rellotge. Per cert, on era el rellotge? L'havia perdut? Va buscar a la seva habitació. No el va trobar. Va pensar i pensar en quan ella s'havia fet petita. Aleshores li va venir al cap tot el que li havia passat...

-És clar, l'armari! –va pensar l'Isabella.

Va obrir l'armari, va treure tota la roba i en efecte, el va trobar. L'Isabella va dir al rellotge:

-Ja no vull ser una nena petita, vull que la meva vida continuï.

El rellotge no va respondre. L'Isabella va preguntar al rellotge:

-Per què no em parles?

A l'Isabella li va baixar una llàgrima pel seu rostre trist. Va començar a plorar. Ja era fosc, es va adormir de tant plorar. Al dia següent el rellotge tampoc va parlar.

Va passar una setmana i el rellotge encara no parlava. Un matí va sentir que el rellotge li deia:

-Bon dia Isabella.

L'Isabella es va posar molt contenta en escoltar la veu del rellotge i li va preguntar:

-Com és que no m'has parlat en tota aquesta setmana?

-No et podia parlar perquè els poders de la lluna blava només duren un dia, ho entens, oi? –va dir el rellotge per aclarir les idees de l'Isabella.

L'Isabella li va demanar, li va suplicar al rellotge:

-Si et plau, pel que tu vulguis, vull tornar en el moment en què et vaig demanar aquell maleït desig.

-D'acord –va respondre el rellotge- però, has après la lliçó?

-Sí –va respondre l'Isabella molt decidida.

-Has de deixar que la vida continuï, res és per sempre i hem d'afrontar les nostres pors i no escapar d'elles.

L'Isabella va tornar a créixer i a créixer. Va mirar el calendari que hi havia a la seva habitació, en efecte el dia en què va tornar a ser una nena. Des d'aquell dia no escapava de les seves pors, les afrontava. El primer dia d'escola estava segura d'ella mateixa. Al final del curs tenia molts amics i moltes ganes d'anar a l'institut i anar creixent.

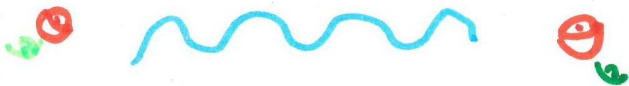
1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior) en l'especialitat de poesia:

Poesia: *Un bon amic*

Autor: María Gutiérrez Rodríguez

UN BON AMIC

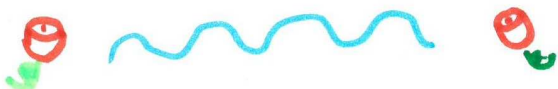
Tinc un bon amic,
un amic que m'explica
les seves històries
i les seves aventures.

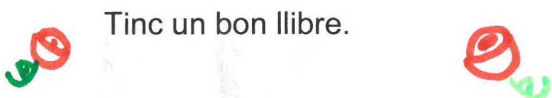
Tinc un bon amic,
un que hem deixa somiar amb ell
i m'ensenya,
el que no puc veure.

Tinc un bon amic,
que m'acompanya
en els meus moments,
de calma i tranquil·litat.

Tinc un bon amic,
un que mai em falla,
un que sempre m'espera.

Tinc un bon llibre.

